

Jag har i det föregående meddelat en rik exempel-samling för att bevisa Nordbornas förkärlek för den täcka naturskönheten, för »dalarnes lägre behag». De älskade grönskande fält¹, blomstertäckta slätter². Jag får hänvisa till dessa och de i det föregående anförda uttrycken såsom exempel på framställningen af den blida naturen. Jag har äfven förut anført exempel på förhärligandet af skogens skönhet.

Skogen tyckes dock hufvudsakligen uppfattats af fantasien såsom den mörka, tjocka³. *Myrkr viðr* är ett stående uttryck i den norröna diktningen (Rigspula str. 38, Völundarkviða str. 1, 3, Oddrúnargrátr str. 23). Man erinre sig det i den mytiska geografin så ryktbara skogsnamnet Myrkvíðr (t. ex. Lokasenna str. 42). Ännu i en af de s. k. romantiska sagorna påträffas förbindelsen *myrkvíðar-skóginn* (Magus Saga Jarls i *Fornsgur Sudrlanda* s. 19). Dunkla sluttningar (förmodligen uppfattade såsom skogbevuxna) omtalas äfven⁴. Vi hafva redan förut sett, att skogen i bildspråket liknades vid jordens hår; en beslägtad jämförelse finna vi uti benämningen jordens man⁵. Vackert heter skogen i alfernas språk *fagrlimi*, den som har fagra grenar (ibid.). *Hliðþang*, sluttningarnas tång, som äfven förekommer såsom »skogskening» (ibid.) är deremot ej så poetiskt.

På de få ställen, der lunden omnämnes, skildras den mycket sympatiskt. Dess »lugna», fredade stigar framhållas i uttrycket *lundr lognfara* (Skírnisfór str. 39). Mythen visste att förtälja om Mimirs underbara lund (*holt*, Vaf-

¹ *Vellir algrœnir*, *Atlakviða* str. 13.

² *Fagrir staðir blómgaðir með allri unadsemd*, *Antiquités Russes* I s. 405.

³ *þykk mörk*, *Strengleikar* s. 17.

⁴ *Dökkvar hliðir*, *Helgakviða Hundingsbana I* str. 49.

⁵ *Vallarfax*, *Alvissmál* str. 29.